

400,000 Reichsmark, der blev udbetalt i Tydskland forrige Aar, kan det ikke anføres som et særligt overbevisende Argument. Noget helt Andet er, men det veed jeg, at jeg meget stærkt urgerede, at Spørgsmaalet selvfølgelig har en meget stor Betydning for vort Forhold til England, det tror jeg, at jeg saa stærkt fremhævede som Noget. Men her kan jeg ikke negte, at jeg lagde Hovedvægten paa, at jeg ikke anser vor Stilling for Tiden for holdbar i Længden, men at vi kun ved en loyal og aaben Samvirken med Sverige ville være istand til at bevare vor Stilling i England. Naar de engelske Autoriteter erfare, at der fra os til Sverige faates frem og tilbage med Beskyldninger, naar den Ene siger, at den ondartede Lungesygge findes i Sverige, og den Anden, at det gjør den ikke og maa ergo findes i Danmark, naar den Ene affpærter mod Kreaturer fra den Anden og den Anden vedtager Adresser for at faae forbudt Udførselen af Kreaturer dertil fra Danmark, ligger det saa ikke nær, at de til Slutningen kunde komme til det Resultat at sige: I besyldte hinanden gjensidig for, at denne Sygdom findes, I maa jo kjende Forholdene bedre end vi, der ligge saameget fjern ere, og naar I komme med slige Beskyldninger, er det saa ikke rimeligt for os, at vi som Følge deraf luffe for Eder? — Sluttelig skal jeg vende mig til de Bemærkninger, den høitærede Minister gjorde. Jeg beklager, at den høitærede Minister ikke er tilstede og jeg kan forsaavidt fatte mig i Korthed. Den høitærede Minister udtalte, at den Opfattelse, jeg ved Finantslovens første Behandling i saa Ord havde pointeret angaaende Regjeringens Stilling i nærværende Sag, skyldte jeg at belægge med Grunde. Jeg har ladet mig denne Opfordring være magtpaaliggende og har søgt efter bedste Evne at fremhæve alle de Grunde, der tale for, at denne Politik ikke kan anses for heldig. Da jeg nu kommer med alle disse Grunde og saa samvittighedsfuldt som muligt gengiver hele Sagens Historie, vender den høitærede Minister sig imod mig, meget utilfreds med, at jeg har fremført disse Grunde. Det undrer mig ikke, thi naar man selv savner Argumenter, bliver man vred, det er en Udvei. Jeg haaber, at Bredden hos den høitærede Minister ikke vil vare altsfor længe; men jeg kan ikke negte, at hans Udtalelse derved fik et Præg, som ikke var heldigt. Hvad angaar den Fremstilling, jeg har givet af Sagens Gang, da er den fra Ende til anden bygget paa Fakta, Fakta, som ere fremsatte paa Tryk, dels af Regjeringens egne Autoriteter

og dels samlede i det af Folkethinget nedsatte Udvalg. Jeg har indskrænket mig til rent objektivt at referere Sagens Gang, overladende til Thinget selv paa Basis deraf at danne sig en Dom. De Indvendinger, den høitærede Minister fremsatte derimod, indskrænkede sig til Gjentagelse af en hel Del forskjellige Postulater og til at gjentage, at det maatte antages, at Lungesyggen var i Sverige; men den høitærede Minister har ikke med et eneste Ord afkræftet eller forsøgt at afkræfte de Fakta, jeg har fremhævet. Disse Spørgsmaal har han ladet ligge, men naar den høitærede Minister saa vender imod mig det, at jeg har fremhævet den meget uheldige Fremgangsmaade, som Ministeriet har fulgt overfor Tydskland, og naar han erklærede, at jeg derved har gjort mig skyldig i Mangel paa Fædrelandskjærlighed, saa tilstaar jeg, at det er en Yttring af den Art, at den i sin Driftighed gaar saa vidt, at jeg kan nøies med at holde den op til almindelig Forundring. Jeg tror, at, er der Noget, som er Folkerepresentationens Pligt, da er det dette, naar den finder, at Regjeringen overfor Udlandet gaar urigtig tilværks, da at gjøre Indsigelse derimod. Efter Ministerens Opfattelse synes det i dette Tilfælde, at han gjør sig identisk med Staten og anser et Angreb paa sin Politik for et Angreb paa Fædrelandet. Det er en Yttring, jeg, som sagt, finder saa dristig, at den maaske kun har sit Sidskytke i den Yttring, der blev fremsat af den høitærede Minister, som paa en utvetydig Maade tenderer derhen, at Folkethingets Udtalelse i denne Sag egentlig er ham ligegyldig. Her foreligger en Sag, som Alle ere enige om i høieste Grad berører hele Landets Vel, en Sag, som først og fremmest berører Agerbruget; hvormange Repræsentanter for Agerbruget der sidder her; vide de Herrer. Her foreligger en Sag, hvorom vi Alle ere pligtige at have en Mening og pligtige at udtale vore Anskuelser. Det lader til, at der ikke er et eneste Medlem her i Thinget, som er af den Mening, at de Forholdsregler, den høitærede Minister forsøger, ere hensigtsmæssige (Udførelse). Ja, i alt Fald er der ikke En, der har udtalt det. Det forekommer mig, at ethvert Medlem, som har talt, har villet stemme enten for det ene eller for det andet af de to Forslag, og saa udtaler den høitærede Minister, at Folkethingets Anskuelser i denne Sag ere ham ligegyldige. Jeg tror ikke, at det vel er muligt at reise imod sig selv og den Politik, denne Regjering følger, en værere Anklage end denne.